

ZIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Síla
manželčiny
modlitby

Maria,
má jediná
útěcho

Strípky
z duchovních
cvičení

Očeho pohádka

Noc kostelů

VSTUP DO
KOSTELA

Ročník XXVIII, č.6

NOSU A ÚST

Vychází: 2.8.2020

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Lucie Grůzová, Kája Krejčí,
Aleš Onderek

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

150ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí farníci,

vítáme vás u dalšího čísla farního časopisu, jehož tématem je odevzdanost do Boží vůle. V souvislosti s tímto tématem nás nedávno oslovilo kázání pana faráře k evangeliu o pokladu v poli a vzácné perle. Při hledání Ježíše se máme všeho vzdát, protože Ježíš je ten nejcennější poklad. Možná se nám to zdá tvrdé a nemožné, ale právě Ježíš se také všeho vzdal a všechno obětoval pro nás, protože každý z nás je pro něj vzácnou perlou.

Přejeme vám, abyste na následujících stránkách našli inspiraci pro odhození všeho zbytečného a odevzdání se našemu milujícímu Otci. Na této cestě nás může provázet Panna Maria, k jejímuž svátku toto číslo vychází.

Příští číslo bychom rádi vydali na první neděli adventní.

Redakční uzávěrka bude 25. 10. 2020.

Hanka a Karel Komárkovi

Duchovní slovo

Milovaní farníci.

Slovní obrat "Boží vůle" získal mezi věřícími tak špatnou pověst, že svěřit se do této vůle se považuje za nebezpečné. Když to trochu zjednoduším, tak úspěch v práci je naše zásluha a neúspěch je Boží vůle. Zdraví je naše právo a nemoc je Boží vůle. Dobré vztahy jsou výsledkem našeho úsilí a špatné vztahy jsou Boží vůle. Krásné místo k bydlení je výsledek naší práce a požár nebo povodeň jsou Boží vůle. Když se to napíše takhle otevřeně, snad to zní dost kontrastně, abychom uznali že takový způsob myšlení je nesmyslný.

Křesťané byli odedávna přesvědčení, že ty nejlepší věci pro ně připravil Bůh, a že jakékoliv požehnání přichází z jeho ruky. Všechno záleží na tom, jestli si Boha představujeme v rámci našich možností správně. Je milosrdný, laskavý a soucitný anebo je nepřátelský a čeká se svou pomstou na naši chybu? Podle toho se budeme a nebo nebudeme svěřovat do jeho vůle.

Rád bych vám navrhnul malé cvičení. Zkuste každý den večer třeba v rámci zpytování svědomí uvidět všechno dobro toho dne a poděkovat za ně. Tak ve vás poroste jistota, že celý váš život je zahrnutý Božím požehnáním a také se bude upevňovat vztah mezi vámi a nebeským Otcem.

Ať vám k tomu on sám mocně žehná

o. Jiří

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Noc kostelů 2020
Maria, má jediná útěcho
- 3 Kdo je ta, která vystupuje z údolí
Síla manželčiny modlitby
Detektiv v kostele
- 4 Střípky z duchovních cvičení
10 důvodů, proč je Maria hvězda...
- 5 Očeho pohádka - Boží láska k nám...
- 6 VĚDECTVÍ ŽIVOTA: Životopis Matky
Vojtěchy

Co nás čeká?

17. - 22. 8. - Duchovní cvičení rodin ve Štítarech
24. - 30. 8. - Ministrantský tábor
(u rybníku Řeka nedaleko Krucemburku)
11. 10. - První svaté přijímání
16. 10. - Biřmování

Noc kostelů 2020

Mottem letošní Noci kostelů byl slogan "bude jiná"... a byla jiná.

V Zábrdovicích jsme se na ni začali připravovat, jako každý rok, hned v lednu po Vánocích. Chystali jsme program, zvali jsme nově externí přednášející a vše vypadalo opravdu skvěle. Přípravy byly v plném proudu a na konci února dostával program už zcela jasný rámec toho, co a jak bude. Programy opět navazovaly hned po sobě a nebyl čas na žádné prodlevy; zbývalo jen málo a mohli jsme dát program do tisku. Když v tom v půli března. . . však víte, myslím, že nemusím pokračovat.

Vše se začalo pozastavovat a samo biskupství nevědělo, jak s novou situací naložit. Nicméně asi tři týdny před oficiálním datem přišel email, že Noc kostelů 2020 proběhne, jen se o týden posune a bude nutno dodržet všechna nařízení vlády a jasně stanovená pravidla, která v té době byla závazná. Asi tušíte, jak se mi chtělo takovou akci v rouškách pořádat.

Napsal jsem email na farní radu, aby se každý svobodně vyjádřil k tomu, jestli u nás akci zcela zrušit, nebo ji uspořádat alespoň v omezené formě. Já byl zastáncem toho celou akci zrušit a nemít s tím už žádné starosti a nejasnosti.

Nicméně jsem byl demokraticky přehlasován a Noc kostelů se začala připravovat v omezeném režimu. Takže jsme začali vymýšlet nový a velmi ořezaný program, přelepili jsme datum na banneru a 12. 6. jsme stáli v rouškách na značkách v kostele.

V 19 hodin sice v kostele moc lidí nebylo, ale na první komentovanou prohlídku přišlo tolik lidí, že jsme museli dát Mirku Daňkovi do ruky mikrofon, aby ho všichni účastníci dobře slyšeli. Na koncertě p. Hatiny byste si těžko hledali v lavicích volné místo a závěrečný potlesk byl jasným ukazatelem velké návštěvy i na této části programu.

Tímto bych chtěl poděkovat farní radě, že hlasování udělat u nás Noc kostelů přehlušilo moji prvotní neochotu se této akce letos účastnit. Pocit spokojenosti díky poměrně vysoké účasti ve mně stále doznívá.

Děkuji všem, kteří se jakýmkoliv způsobem zapojili do letošní Noci kostelů, i všem, kteří byli ochotní vzít si na starost různé části původního programu, který však musel být nakonec zrušen. Alespoň můžeme sbírat síly do dalšího ročníku.

DÍKY :) AO

MARIA, MÁ JEDINÁ ÚTĚCHO

Má jediná útěcho,
božská roso,
osvěžení mého žaru,
dešti, jež Bůh sesílá na mé vyprahlé srdce,
svítilno zářící v temnotě mé duše,
průvodkyně na cestě,
oporo mé slabosti,
plášti mé nahoty,
bohatství v mé přehluboké bídě,
léku na mé nezhojené rány,
konci mých vzdechů a slz,
vysvobození z každého neštěstí,
úlevo v bolesti,
vykoupení z mého otroctví,
naděje mé spásy.
Amen, Paní má,
amen, mé útočiště,
živote můj a pomoci má,
má záštito a slávo,
má naděje a sílo.

Sv. German Konstantinopolský

KDO JE TA, KTERÁ VYSTUPUJE Z ÚDOLÍ...

Kdo je ta, která vystupuje z údolí? Proč se hřeben hor klaní a vzdávají úctu, když kolem nich prochází? Kdo je ta bez poskvrny na svém srdci, která se tolik líbí Bohu? Neviděli jste, jak všechno Boží stvoření klopí zrak, když se k němu přiblíží? Kdo je ta, která je jako fontána, zavlažující zahrady, činíc je úrodnými svými milostmi, tato studna živé vody. Kdo je ta se srdcem tak čistým s Božskou láskou, toužící po Bohu dnem i nocí, nocí i dnem a v dokonalé jednotě s Nejvyšším? Kdo je tato Panna, která je přes bohatství ctností a milostí tak pokorná, že nejvyšší Bůh z ní nikdy nespustí oči?

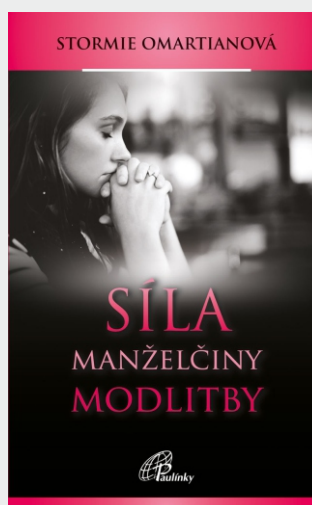
Mnoho svatých andělů mlčelo v obdivu, patříc na Marii, chyběla jim slova. V jejím srdci, v této propasti milosti Bůh ukázal svou moc. Stvořitel nebe a země, stvořitel milosti našel svoje nebe v tomto nebi, svou milost v této milosti, aby tak přijal způsob života nevolníka. Přišel k nádherné pokoře sloužit, ne aby mu bylo slouženo. On, vykupitel lidstva, slíbený Mesiáš, přišel k dokonalému obrazu jeho Nejsvětějšího Srdce, aby sdílel bolesti, radosti, utrpení, mučednictví, zázraky, zrady, agonie, bičování, probodení a ukřižování.

Každá chvíle, kterou Maria strávila na zemi, byla dokonalým hymnem lásky, milosrdenství, pokory a čistoty. Poklad z Božích pokladů. Do tohoto svatého srdce, srdce Panny Marie, které je obrazem a obdobou Ježíšova Nejsvětějšího Srdce, přišel Bůh stát se člověkem. Jako dítě chodil v jejích stopách, následoval svoji matku, později ona následovala jeho. Dělili se o všechno i cestou ke kříži. Jejich jednota byla tak hluboká a dokonalá, že nepotřebovali řeč. Jediná domluva byla v jejich srdcích. Jejím každodenním pokrmem byla vůle Věčného Otce. V síle Svatého Ducha věděla všechno.

Maria je lampou zářící uvnitř i navenek, září v blízkosti Ježíšova srdce. Tato dvě srdce jsou v dokonalé jednotě, jsou jedním. Nebudme tedy otroky vlastního ducha, nebudme přemoženi argumenty světa. Které srdce je stvořené jako srdce Marie? Žádné není jako Mariino. Dokonalé od počátku, neposkvrněné od narození a plné milosti, svými milostmi přesahující milosti andělů.

KK

Přečtěte si: SÍLA MANŽELČINY MODLITBY

STORMIE OMARTIANOVÁ:

Žít v dnešní době v úžasném manželství se jeví mnohé z žen jako nedostižná vize. Jak málo v takové věci věří v sílu modlitby a Boží moc. Autorka zkoušela řešit své problémy v manželství různými metodami – hádáním se, uprošováním, ignorováním,

vyhýbáním se, konfrontací, dohadováním se a také populární »tichou domácností«. Trvalo jí, než si uvědomila, že je třeba začít s modlitbou. Nechme se tedy my, manželky někdy zoufalé, jindy trpící, ale i ty šťastné, které by rády „jen“ podpořily modlitbou svého manžela, oslovit autentickou výpovědí autorky plnou reálného vidění věcí i vlastních zkušeností s modlitbou, která může proměnit vás, vašeho manžela i celé manželství.

Detektiv v kostele

Soutěžní otázka z minulého čísla zněla: Co je napsáno na podstavci busty řeholnice naproti zповědnicí? Co má tato řeholnice společného s naší farností?

Správná odpověď je:

SEL. SR. M. RESTITUTA KAFKA, tato blahoslavená žena zde byla 13. 5. 1894 pokřtěna (Tuto informaci můžete nalézt na pamětní desce vedle zповědnicí).

Prosíme vylosovanou výherkyni Páju, aby se přihlásila o čokoládu :-)

A nová soutěžní otázka zní:

Kolik oken má Čenstochovská kaple? Odpovědi vkládejte do krabičky vzadu v kostele nebo pište na e-mail redakce do 25. 10. 2020. Výherce opět čeká čokoláda :-)

Strípky z Duchovních cvičení - Nejnepatrnější z bratří aneb revoluce lásky

Jn 13, 34-35/Lk 10, 25-27/Mt 25, 37-45

Ježíš nás nabádá, abychom se milovali navzájem (Jn 13, 34-35). Přichází s revolučním pojetím lásky: milovat Hospodina, Boha a druhé (Lk 10, 25-27).

1. část pobídky není překvapující, tu se Židé modlí každý den (Deu 6, 4-9). Zvláštní je až druhá část. Zákoníci se Ježíše ptají, kdo je ten bližní. Ale Ježíš se nechce pouštět do diskuse. Nechce dávat definici. Odmítá je! Proč?

Protože by definicí vymezil hranice a někoho tím vyloučil. A to nechce. Jeho etika je otevřená, bez hranic... pro každého.

A další revoluční myšlenka, kterou nám Ježíš předkládá: neztotožňovat se s tím, který přichází na pomoc, ale s tím, kdo pomoc potřebuje a touto optikou nahlížet vše.

Ježíšova definice lásky (Mt 25, 37-45) integruje všechny druhy lásky - agape, filia a ukazuje univerzální model. Ne každý se musí stát Tvým přítelem, ale každý musí být potvrzen.

Přátelství jsou důležitá, vzácná. Ale nestačí to, aby se člověk plnil jen tímto druhem lásky.

Co tedy Ježíš radí? Kdo je ten nejnepatrnější? Popelář?

Ježíš nehodnotí lidi podle titulu nebo výši částky na účtu. Nejnepatrnější jsou ti, které my sami řadíme na poslední místo. Na lásce k těmto lidem, ukazujeme lásku ke Kristu. Ježíš neodsuzuje naše náklonnosti a přátelství, podporuje je!

Jen nám ukazuje, jak jít v lásce hlouběji. Nesnižovat hodnotu člověka tím, že mu dáme nálepkou, že ho odsoudíme.

Charles de Foucauld napsal: "Milovat člověka znamená provždy v něho doufat. Ve chvíli, kdy ho začneme soudit, kdy stanovíme meze naší důvěry k němu, ve chvíli, kdy ho ztotožníme s tím, co o něm víme, snížíme jeho hodnotu podle našeho poznání a přestáváme ho milovat. On ztratí šanci, že se stane lepší." Abraham Lincoln pronesl: "Tohoto muže nemůžu vystát, musím ho poznat."

Dobré je položit si otázku. Věřím i já v dobro v každém člověku? Snažím se mít druhé rád, ať jsou jacíkoliv?

Jak toho dosáhnout? Ježíš ukazuje cestu Pravdy: "Milujte se navzájem, jako já jsem miloval vás."

Nejprve si uvědomme, že Bůh je Láska. Ta Láska je Boží a jako řeka plyne a dotéká k ostatním. Díky tomu, že jsem Kristův nebo Kristova, mám na této lásce podíl a mohu být strouhou, kanálem pro lásku. V Boží lásce je dar. Nikdy jí nemůžeme dosáhnout vlastními silami. Je to Bůh sám, kdo v nás působí lásku. Nejnepatrnější z nás kolem mě je pak kontrolkou, jestli je to Boží láska ve mě nebo láska moje (já si vybírám).

Přijmout však nejnepatrnějšího můžeme díky modlitbě. Když se otevřeme Bohu. Smysl modlitby je otevřít se práci Otce, Syna i Ducha Svatého.

podle přednášek otce Jiřího z Velehradu 2019 upravila LG

10 důvodů, proč je Maria hvězda evangelizace

U paty kříže v hodině nového stvoření nás Kristus vede k Marii. Vede nás k ní, protože nechce, abychom putovali bez matky. (Evangelium gaudium 285) Jako svatému Juanu Diegovi nám Maria nabízí pohlazení své mateřské útěchy a říká: „Ať se tvé srdce neznepokojuje... Copak tady nejsem já, která jsem tvojí Matkou?“ (EG 286)

- 1) Spolu s Duchem svatým je uprostřed lidu vždycky Maria. Ona shromažďovala učedníky, aby ho vzývali (srov. Sk 1,14), a tak umožnila tu misijní explozi, ke které došlo o Letnicích. (EG 284)
- 2) Ona se nechala Duchem vést cestou víry k údělu služby a plodnosti. (EG 287)
- 3) Pokaždé, když pohlédneme na Marii, opět věříme v převratnou sílu něhy a lásky. Na ní vidíme, že pokora a něha nejsou ctnostmi slabých, nýbrž silných, kteří nepotřebují zacházet s druhými špatně, aby pocítili svoji důležitost. (EG 288)
- 4) Při pohledu na ni zjišťujeme, že ta, která velebila Boha, protože „mocné sesadil z trůnu“ a „bohaté propustil s prázdnou“ (Lk 1,52-53), je tatáž, která zajišťuje domácí teplo našemu hledání spravedlnosti. (EG 288)
- 5) Ona také starostlivě uchovává „všechno v srdci a rozvažuje o tom“ (srov. Lk 2,19). Maria dovede rozpoznávat stopy Božího Ducha ve velkých událostech, ale také v těch, které se zdají nepostřehnutelné. Kontempluje tajemství Boha ve světě, v dějinách a v každodenním životě každého člověka a všech lidí. (EG 288)
- 6) Ona je modlící se a pracující ženou v Nazaretě a je také naší pohotovou Paní, která „ve spěchu“ (srov. Lk 1,39) opouští svoji vesnici a vydává se pomáhat druhým. (EG 288)
- 7) Ona je malou služebnicí Otce, která ve chvále překypuje radostí. (EG 286)
- 8) Je pozornou přítelkyní, která stále bdí, aby v našem životě nedošlo víno. (EG 286)
- 9) Má srdce proniknuté mečem a rozumí všem bolestem. (EG 286)
- 10) Jako opravdová matka kráčí spolu s námi, spolu s námi bojuje a nepřetržitě nás zahrnuje blízkostí Boží lásky. (EG 286)

Z apoštolské exortace Radost evangelia papeže Františka vybrala HK

Očeho pohádka - Boží láska k nám aneb dobrodružství táty a syna

Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš jen Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima. Jeho šat byl zářivě bílý, jak by jej žádný bělič na zemi nedovedl vybělit. Zjevil se jim Eliáš a Mojžíš a rozmlouvali s Ježíšem.

Petr promluvil a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co by řekl; tak byli zděšeni. Tu přišel oblak, zastínil je a z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouvejte.“ Když se pak rychle rozhlédli, neviděli u sebe již nikoho jiného než Ježíše samotného.

Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. To slovo je zaujalo a společně rozebírali, co to znamená vstát z mrtvých.

A vyptávali se: „Proč říkají zákoníci, že napřed musí přijít Eliáš?“ Řekl jim: „Eliáš má přijít napřed a obnovit všecko. Jak to však, že je psáno o Synu člověka, že má mnoho vytrpět a být v opovržení? Ale pravím vám, že Eliáš již přišel a učinili mu, co se jim líbilo, jak je to o něm psáno.“

Mk 9,2-13

Kterým třem apoštolům nejvíc věřil?

Jak se říká té hoře, na kterou apoštolové a Ježíš vyfuněli?

Jak se změnil Ježíšův vzhled?

Co myslíte, jak se cítili učedníci, když se Ježíš změnil?

Co o Ježíšovi řekl Otec?

Kteří pánové se ukázali s ním?

Komu ze svých současníků se dává přezdívka Eliáš?

Proč apoštolové potřebovali znát Ježíše tak úžasného a milovaného Otcem?

V jednom velkém městě, jmenuje se Brno, žila mladá rodina. Táta, máma, pětiletý Martínek a miminko Barunka. Chlapi byli drsní bojovníci, chodili spolu na fotbal, na hokej, jezdili na kolech, chodili po lesích. Táta uměl lézt po skalách a střílet z pušky, Martínek uměl lézt dospělým na nervy a tak.

Když bylo Martínkovi šest, vzal ho táta na dovolenou do Afriky. Dívali se na slony, žirafy a zebry, ze stromu pozorovali lvy, hráli si s opicemi, jednou musel táta zastřelit krokodýla, který je napadl na břehu řeky a vůbec si to moc užívali. Jednou se rozhodli najít

nejdelšího hada na světě, což je hroznýš královský. Šli docela dlouho pěšky, táta měl loveckou pušku a nůž, Martínek drsňácké vojenské oblečení. Najednou se za nimi ozvalo „aú“ a pak ještě několikrát. Veliká smečka divokých psů. Táta věděl, jak je to nebezpečné. Jen strhl z ramene pušku, už se objevili první. Táta pětkrát rychle vystřelil, zabil pět psů, ale co to bylo proti 150 ve smečce. Vyhodil zásobník, zarazil nový a řekl Martínkovi: „Zdrháme.“ Vyběhli do pralesa, protože doufali, že tam je nebudou divocí psi pronásledovat. Ale to se šeredně spletli. Psi vletěli do pralesa jako mlátička a rychle je doháněli. Táta zastřelil dalších pět a pak ještě pět a pak mu došly náboje. Zahodil pušku a utíkali s Martínkem tak, jak se utíká o život. Nejrychlejší ze psů tátu dohonil, zakousl se mu do ruky a trhal. Táta ho druhou rukou probodl nožem, ale bylo jasné, že psi nakonec vyhrají. Přesto utíkali, co jim síly stačily, až doběhli na okraj propasti. Dolů visely liány a táta věděl, že by je to mohlo zachránit.

Řekl Martínkovi: „Vyskoč mi na záda, sešplháme.“ Ale Martínek se bál: „Podívej, ta hloubka. A ty máš jednu ruku roztrhanou až na kost. To nikdy nezvládnem.“ Táta na to: „Vzpomínáš, jak jsme spolu byli na horách a co všechno jsme už překonali. Věř mi.“ Martínek se strachem chytil tátu kolem krku a už lezli. Slezli jen kousek a objevili se divocí psi, zuby vyceněné, oči krvavé. Někteří se vrhli za kořistí, ale spadli do propasti. Táta s bolestí šplhal stále níž, už se mu dělalo špatně a hodně krvácel, ale dostali se dolů. Tam mu Martínek ovázal ruku a podél vody se dostali do bezpečí.

Ježíš chce, abychom znali jeho moc, krásu a hlavně jeho lásku k nám a nebáli se mu věřit ani tehdy, když nám bude hnusně a úzko.

Podle našeho pana faráře LG

SVĚDECTVÍ ŽIVOTA: Životopis Matky Vojtěchy – Antonie Hasmandové, SCB

Antonie Hasmandová se narodila se 25. března 1914 v Huštěnovicích u Velehradu, v rodině se sedmi dětmi. Už v šesti letech jí umírá matka. Dvě její starší sestry se staly boromejkami.

Ve třinácti letech ji inspiroval řeholní život a vstoupila jako školní č e k a t e l k a t a k é k Milosrdným sestrám sv.

Karla Boromejského ve

Frýdlantu nad Ostravicí. Po ukončení měšťanské školy vystudovala učitelský ústav v Praze. Následovalo intenzivní období řeholní formace – noviciát v Praze pod Petřínem, kdy přijímá řeholní jméno sestra Vojtěcha. Praxi začínala jako učitelka na Obecné škole v Třeboni. Absolvovala ještě další odborná učitelská vzdělávání.

Ke konci 2. světové války se dobrovolně nabídla k ošetřování nemocných a raněných vojáků ve Slaném. Už zde prokázala statečnost a úctu k člověku, když byla ochotná ošetřovat vojáky bez rozdílu národnosti (ruské i německé).

Po válce byla ředitelkou školy v Brně Líšni až do jejího zrušení komunistickými úřady. V roce

1945/46 byla zapsána jako řádná posluchačka na Vysoké škole pedagogické v Brně. V roce 1948 složila i zkoušku z ruského jazyka, který se stal na měšťanských školách povinným. Po zrušení školy byla jmenována (1950) představenou komunity v Prachaticích. Zde se s vědomím generální představené ukrýval františkánský kněz Remigius Janča, který unikl předchozímu přepadení mužských klášterů. Byl ale prozrazen a zatčen. Spolu s ním byla zatčena i představená a několik dalších sester. V následujícím soudním procesu Jarolímek a spol. byla spolu s dalšími uznána vinnou tím, že se „spolčili k pokusu zničit a rozvrátit lidově demokratické státní zřízení a společenský řád republiky, které jsou zaručeny ústavou a tím spáchali trestný čin

velezrady...“, což u sestry Vojtěchy vedlo k trestu odnětí svobody na 8 let včetně propadnutí majetku i odnětí občanských práv a svobod. Toto náročné období svého života prožila statečně v postoji víry, kterou hájila i před nespravedlivými vězňiteli. Ve výkonu trestu byla sestra Vojtěcha známa u svých spoluvězeňkyň především empatií, nasloucháním a obětavou pomocí, ale i hrdinnou statečností. Nebála se zdánlivě beze smyslu bojovat za práva svá i ostatních. Je to vidět z dopisu, který napsala spolu s dalšími odsouzenými generálnímu tajemníkovi OSN Dagovi Hammarskjöldovi [dagovi hamršeldovi], který v roce 1956 navštívil Československo. Dopis pochopitelně nebyl doručen a následky na sebe nenechaly dlouho čekat. Byla kázeňsky potrestána za to, že „se s 11 odsouzenými předem dohodla na napsání dopisu generálnímu tajemníku OSN, dopisy si vzájemně mezi sebou pomáhaly sestavit a obsah dopisů si četly, takže se dopustila hromadné, organizované provokativní akce, což příslušné předpisy nedovolují, nehledě k tomu, že svým

jednáním všech 12 odsouzených hrubě narušilo kázeň mezi ostatními odsouzenými. Tak provokativně vystoupila proti československým zákonům, zejména proti výkonu trestu odnětí svobody. Tímto jednáním hrubě porušila táborový pořádek... využila přítomnost generálního

tajemníka OSN a tak chtěla hanobit ČSR v zahraničí.“ Byly jí odňaty všechny výhody na 3 měsíce a byla přemístěna z Pardubic do přísnější věznice na Pankráci. Díky amnestii prezidenta republiky byla propuštěna o 4 měsíce a 1 den před vypršením trestu. Ve výstupních posudcích se můžeme dočíst: „K výkonu trestu neměla nikdy kladný poměr a několikrát byla iniciátorkou různých vzpour. Je to náboženský fanatik stavějící zájmy církevní nad zájmy státní. Po dlouhou dobu musela být od ostatního kolektivu izolována, protože na spoluvězenkyně působila zhoubnými názory. Po pracovní stránce byla jen průměrná dělnice, bez zájmu o práci, v soutěži nebyla (pozn. v té době se soutěžilo o různé pracovní tituly např. brigáda

socialistické práce apod.) a k těmto věcem měla přímo odpor. V její převýchově nebylo docíleno celkem žádných výsledků.“

Po propuštění v roce 1960 žila ve velké komunitě sester ve Vidnavě, později také jako představená. Kolem roku 1968 došlo k uvolňování poměrů a mohla být po mnoha letech konána řádná volební generální kapitula v roce 1970. Ve Znojmě-Hradišti byla zvolena do úřadu generální představené Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského.

Matka Vojtěcha si v době uvolnění režimu žádala o soudní rehabilitaci svého procesu. 10. 9. 1970 (tedy přesně v den, kdy byla zatčena) byl rozsudek zrušen, ovšem krajský prokurátor se odvolal proti zrušení a ve svém zdůvodnění uvádí, že senát nevzal dostatečně v povahu vysokou společenskou nebezpečnost spáchaných činů, protože „ač obvinění měli zaručen svobodný výkon náboženství, stavěli se proti lidově demokratickému zřízení a proti úpravám, jimiž se stát snažil odstranit vliv tehdejší nepřátelské církevní hierarchie, směřující ke zničení našeho společenského řádu. Společným cílem bylo... rozbití republiky a jejího společenského zřízení.“ Nejvyšší soud dal prokurátorovi za pravdu a v březnu 1971 nařídil nové šetření. O konečném zrušení rozsudku pro zločin velezrady bylo rozhodnuto až 27. 9. 1972.

I jako generální představená do všeho, co dělala, vkládala především své vlastní srdce. Povzbuzovala sestry, vytrvale je zvala k hledání jejich poslání a způsobu, jak je uskutečňovat v současné společnosti. Našla si čas i na korespondenci s bývalými spoluvězenkyněmi, povzbuzovala mladé kněze a přes zákaz i s rizikem nového věznění se rozhodla přijímat do kongregace dívky se zájmem o řeholní život, které pak tajně vychovávaly v malých společenstvích starší sestry.

Na začátku 60. let proběhl v církvi 2. vatikánský koncil. Matka Vojtěcha, pohotová ke znamením doby, získávala církevní dokumenty týkající se této obnovy. Bylo to nejen obtížné, ale v té době i velmi nebezpečné. Podněcovala jejich překlady, četla je, mluvila o nich při setkáních se sestrami a uváděla je do života.

Byla vždy statečná, neváhala napsat i tehdejšímu prezidentovi Gustavu Husákovi s žádostí, aby dovolil přijímání nového řeholního dorostu. Neposuzovala však lidi podle jejich přesvědčení, a když potřebovali pomoci, byla na místě. Tak také navštěvovala až do jeho smrti státem dosazeného vedoucího řeholního domu ve Znojmě-Hradišti, člena KSČ, když onemocněl rakovinou a pomáhala mu nést jeho utrpení.

Její život se začal naplňovat, když ve starém tuberkulózním ložisku, což byl následek věznění, se objevilo rakovinné bujení plic. Nemoc nesla statečně a ještě s mladými sestrami prožila oslavu 150 let přítomnosti boromejek v Čechách. Zemřela 21. ledna 1988 v pověsti svatosti. Její pohřeb se stal navzdory přítomnosti STB velkou manifestací životaschopnosti církve.

Nynější biskup Vojtěch Cikrle započal v roce 1996 proces k jejímu blahorečení. V roce 2004 byl proces předán do Říma.